

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De certificatione Remissionis peccatorum

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

bus ad ædificationem prodest, omnia peccata omni tempore particulariter recensere: id quod piis, & qui veræ conscientiarum medicinæ scientiam habent, apertissimum est.

Nunc deinceps respondendum est ad præcipuum argumentum Aduersariorum eorūque accusationi, quam contra Librum Reformationis instituunt, occurrendum.

Defensio Libri Reformationis, & Responso ad argumenta & reprehensiones Aduersariorum.

De certificatione Remissionis peccatorum.

De enumeratione peccatorum.

C A P. CXI.

RIMVM omnium carpunt Aduersarij Librum in eo, quod nolit quenquam ad peccatorum enumerationem obligari, cum tamen Catholicus Ecclesiæ intellectus sit assensus, quod ligatio & solutio, de qua mandauit Dominus. Mat. 16. & 18. & Ioan. 20. Aliter fieri non possit, quam si hi, qui post Baptismum sunt in grauiora peccata prolapsi, delicta sua prius distinctè Sacerdoti confiteantur, & ab eo tanquam iudice iudicium: & tanquam medico medicinam accipiant, imò & sensum communem id agnoscere, quod nemo retinere, ligare, aut soluere queat, id cuius nullam habet cognitionem.

Responso.

SUPERIUS ostensum est, veteres S. Patres peccatorum enumerationem nunquam requisuisse, neque requirendam agnouisse. Quare non modò præter veritatem, sed etiã præter omnem veritatis speciem ab Aduersariis affirmatur. Catholicum esse Ecclesiæ sensum, quod ligandi & absoluendi ministerium, Ecclesiæ suæ à Domino commendatum, alia ratione expediri nequeat, quam si peccator peccata sua distinctè confiteatur.

Primum enim constat, quod etiã illis qui baptizantur, peccata remittuntur: qui verò baptizari renuunt, retinentur. Post Baptismum verò eorum retinentur peccata, & tum ad temporale, tum ad æternum supplicium ligantur, qui peccata sua neque confiteri, neque poenitentiam eorum agere volunt.

Quapropter in doctrina Aduersariorum prima hæc falsitas est, quod asserunt, iuxta mandatum Domini nullius peccata remitti vel retineri posse, nisi post Baptismum, & cum ea distinctè Sacerdoti fatentur. Quod ad soluendum pertinet, Verum quidem est, Ministros Christi neminè soluere posse, liberumque à peccatis pronunciare, nisi peccata sua confiteatur, & emendationem promittat. Quod autem propterea distinctè

peccata

peccata patefacere & recensere oporteat, id nec veteres unquam docuerunt, nec sensus communis suggerit. Certum est, neminem posse de quacunque re rectè iudicare, nisi eam cognoscat: nec salutaria infirmo medicamenta ministrare, cuius ægritudinem non benè perspectam habet: neque quencquam soluere, nisi sciat, quo modo & quonam implicatus & irretitus sit.

Considerandum autem hoc quoque est, quosnam & propter qualia peccata iudicandi potestatem Sacerdotes habeant: item quæ sint remedia, quæ adhibent peccatoribus, quid denique illorum ligare & solvere, cuius ministerium vnicus Dominus noster Iesus Christus illis iniunxit.

Iudicandi munus, Sacerdotibus in peccatores demandatum est, vt eos, quos in peccatis deprehenderunt, ad Pœnitentiam vel Excommunicationem ac iudicent, quos verò in vera pœnitentia, & emendatione vite, in gratiam & communionem Iesu Christi recipiant. Prius sanè iudicium facile exequi possunt, cum peccatores in manifestis peccatis deprehensi sunt, vel perfidè dignos testes de illis conuicti, etiamsi ipsi per se nolint ea vel agnoscere, vel peccatori confiteri. Sic & alterum quoque Absolutionis scilicet & reconciliationis expedire queunt, quando peccatores in genere tantum, non distinctè sua peccata patefaciunt & enumerant.

Quicumque enim veram peccatorum suorum pœnitentiam, solidamque fidem in Christum Dominum declarat, realiter & opere emendationem aggrediendo, ac legitimos fructus pœnitentiæ edendo, illum debent fideles ministri Christi à peccatis & pœnitentiæ vinculis liberare, & rursus ad communionem Christi admittere: nec potestatem habent illi hoc iudicium gratiæ denegandi, etiamsi peccata sua distinctè confessus non sit, vel singula enumerarit. Id enim ab hominibus exigendi nullum à Domino mandatum habent.

In ciuilibus rebus potest iudex aliquem ad pœnitentiam & satisfactionem condemnare & adiudicare, qui vicini sui agro damnum aliquod intulit, aut quippiam ex eo alienauit, si tantummodo de rimentis facti summam norit: etiamsi non particulariter sciat, quoties agrum vicini inuaserit, fructusque eius abstulerit. Sic etiam eundem rursus absolueri potest, posteaquam illi, cui damnum intulit, satisfecerit: etiamsi non recenseat Iudici, quando quoties in agrum vicinum impetum fecerit, tumque vastarit.

Consimili ratione omnis Sacerdotum medicina in fideli catechisatione consistit, hoc est, institutione & eruditione ad veram fidem in Christum, ad serium dolorem de peccatis, ad efficacem vitæ emendationem, denique ad sedulam mortificationem peccati. Quæ medicina etiamsi commodius exerceri possit, siue ad veram pœnitentiam in animis hominum excitandam, siue ad consulendum de gratia & misericordia Dei, siue consulendum, quomodo deinceps peccata fugienda, & extirpanda sint, necessarium tamen

non est, singula peccata enumerare, sed ea tantum, de quibus peculiari consilio, exactiori cognitione, & ampliori solatio opus est, & ex quibus sacerdos melius cognoscere potest, quibus morbis homo præcipuè laboret.

Quemadmodum corporalis Medicus, catharrum, vel alium quendam perniciosum morbum ex humano corpore expellere volens, non opus habet exactè scire, quot guttæ singulis momentis fluant: sed tantummodo, vnde catharrus primum ortus sit, quò discedere soleat, quò denique pharmaco auerti & exiccari possit: Sic etiam spiritualis Medicus, sciens quibus morbis homo affectus sit, vt sunt, insita à natura ignoratio, diffidentia & contemptus Dei, innata superbia & fastus, auaritia, iracundia, odium, immodestia, intemperantia, & id genus alij: item qui firmiter adhuc radicati sint: tunc pro ratione egritudinis spiritualem medelam adhibere potest, etiamsi non singulæ prauæ cogitationes, dicta aut facta recenseantur.

Eadem ratio ligandi & soluendi. Ligare est vel ad ædificantem Pœnitentiam, vel ad iram iudiciumque Dei adstringere. Id verò in eos homines quadrat, qui verbum Domini audire penitus respuunt. Verum neque ad hoc peccatorum enumeratione opus est. Ligare ad ædificantem pœnitentiam, non ampliori indiget peccatorum cognitione, quàm spirituali medicina pœnitentiæ, de qua iam dictum est.

Soluere quoque duplex est: soluuntur enim homines vel à peccatis, vel ab impositæ pœnitentiæ vinculo. Soluere à peccatis, est de gratia & misericordia Dei per Christum Dominum nostrum consolari, & ad communionem Christi rursus admittere. Quod sanè magis requirit scientiam veræ pœnitentiæ, & viuæ fidei in Christum, quam quoties, & quomodo homo peccauerit. Ampliorem cognitionem neque solutio à vinculis iniunctæ pœnitentiæ postulat. Etiamsi enim generalis tantum confessio peccatorum fit, nihilominus tamen facillè videt prudens Sacerdos, quomodo homo ligatus sit à Domino nostro, & Ecclesia eius.

Grauiissimum omnium peccatorum vinculum est Infidelitas, cõtempusque Diuinæ Maestatis. Reliqui peccatorum laquei sunt alij mali morbi, & prauæ inclinationes ad peccandum, quæ facillè ab omnibus cognosci possunt, sine peculiari enumeratione omnium prauorum doctorum & factorum. Qui catena aliquem vel laqueo soluere vult, non necesse habet scire, quot catena circulos, vel laqueus torturas seu plicatas habeat: sed tantummodo, quomodo catena vel laqueus soluendus sit. Eadem omnino ratio est spiritualis solutionis. Quando incredulitas, & cupiditas peccandi solui potest, vt vera pœnitentia & fides sequatur, tunc sufficiens habetur peccatorum cognitio, & satis apparet, quomodo etiam vinculum iudicij diuini, & Ecclesiæ solui oporteat.

Sic igitur constat, Enumerationem peccatorum, neque ex Scri-

Scri-

Scriptura, neque ex S. Patribus, neque ex sensu communi confirmari posse.

Notandum quoque diligenter est in his verbis Domini, Quicquid ligaueritis in terra, ligatum erit in cœlo, & quicquid solueritis in terra, solutum erit in cœlo. Item, Quibuscūque remiseritis peccata, iis remissa sunt: & quibus retinueritis, iis retenta sunt, quod Dominus non dicit, Nemini peccatū imputari vel remitti: nemini pœnitentia ac pœna iniungi, vel ab eodem remoueri debet, nisi per vos, vestrumque ligandi & soluendi ministerium. Quem vos non ligaueritis, is ligatus nō erit, quem non solueritis, solutus non erit. Sed simpliciter dicit, quicquid ligaueritis, hoc est, quemcūque excommunicabitis, ei que iram & indignationem meam denuntiabitis: vel, Cuicumque glificatē pœnitentiam iniungeris, intellige iuxta verbum meum, id totū in cœlo firmum ratūque erit. Sic cui remiseritis peccata, vinculumque pœnitentiæ solueritis, ei in cœlo quoque remissum erit, siquidem hæc omnia iuxta verbum meum administraueritis.

Plurimos enim Dominus ligat & soluit, plurimos peccato & pœnæ adiudicat, & eisdem peccata cum merita pœna remittit, vbi ministeriū Ecclesiæ nihil penitus agit. Et si quis ordinationem Domini, Mat. 18. penitus introspexerit, is liquido deprehendet, Ecclesiā habere potestatem eos tantummodo ligando, quorum peccata ei nota & manifesta sunt. De occultis non iudicat Ecclesiā. Hunc esse ordinem ligandi ad pœnitentiam vel is testimonio esse potest, quem Ecclesiā Corinthi ligabat, 1. Cor. 5. Porro quod deuoti homines in secreta confessione seipfos produnt, ligandōsque ad pœnitentiam vltro offerant, id à Cypriano commendatur, & ad hoc admonet, neminem verò adstringit, aut cogit.

Ad hæc iam antea diximus, ligandi & soluendi ministerium non requirere distinctam peccatorum enumerationem. Leo Papa scribens ad Theodorum Foroiuliensem Episcopum veram docet Christianæ Absolutionis administrationem, ac testatur, eam in morte quoque communicandam esse, etiam iis, qui eam nō amplius verbis petere possunt, sed tantum signis, imò etiam iis, quorum nomine amici illorum eam petunt, cum attestatōne, quod morientes ipsam iam ante desiderauerint. Iā si talis per eiusmodi Absolutionē ab omnibus & peccatorum & pœnitentiæ vinculis verè soluuntur, qui peccatorum suorū ne minimū quidem recensere possunt, constat, sermonem esse plus quàm inanem & nugacem, quod in Ecclesiā Christi nemo ligari aut solui possit, nisi prius peccatā sua distinctè confessus fuerit, & enumerarit.

Hactenus ad primam reprehensionem Aduersariorum, de secreta confessione.

Alterum quod Aduersarij in hoc Articulo suggillant, & apertè calumnia deprauant, est quod liber Reformationis docet, Peccatorem non esse relinquendum in dubio, sed ei remissionem peccatorum, in nomine & ex mandato Christi Domini nostri annunciandam. Quam doctrinam Liber tantummodo de peccatore veram pœnitentiā agēte

intelligit. Quare continuo his verbis subiungit, Quam absolutionem accipere hi debent, & amplecti, ut certam vocem Euangelij & credere se non dignitate huius operis, sed propter Christum consequi remissionem peccatorum.

Id ita peruertunt Aduersarij. Hanc doctrinam Libri, Peccatorem non esse relinquendum in vlla dubitatione, ita intelligendam esse, quod peccatori generaliter tantum peccata confitenti, annuacari continuo debeat certa remissio peccatorum perinde ac si absolutionis potestas non in Sacerdote, sed in peccatore, qui generaliter tantum fatetur se peccasse, precipue consistat: ut debeat nolite velit Sacerdos eiusmodi peccatorem absoluere, causa licet inaudita. Et adiciant. Verum hoc quid caecius esse queat? cum Christus Dominus potestatem ligandi & soluendi dederit Sacerdotibus, & antiqui Patres, in primis vero Cyprianus, doceant, Absolutionem nemini facile communicandam esse, nec debere homines eam presumptuose sibi vindicare.

Animaduerte, Christiane Lector, quam impie, quam impudenter Christianissimam Archiepiscopi sui doctrinam peruertant.

Verum sic se rei veritas habet. Primum, Peccatorem quem vere peccatorum suorum poeniter (de quo peccatorum genere Liber expresse loquitur) in dubitatione de gratia & misericordia Dei non esse relinquendum, necessariam esse & Christianam doctrinam, quilibet Christianus agnoscit. Nam qui & de gratia Dei dubitat, is nunquam illius particeps fieri potest, quandiu in ea dubitatione persistit. Vnde etiam D. Ambrosius de Poenitentia Lib. 1. cap. 1. Nemo, inquit, potest bene agere poenitentiam, nisi qui sperauerit indulgentiam.

At vbi spes est, & spes cum pietate coniuncta, ibi nullus relinquitur haesitationi locus. Praeter haec omnia clarum extat Domini verbum, in quo praecipit, ut fratri peccata dimittantur, quoriscunque venit, & dicit se dolere de peccatis & offensis suis, idque faciendum esse non modo septies, sed septuagies septies, hoc est, quotiescunque vera poenitentia remissionem petit. Matth. 18. & Luc. 17.

Quod vero S. Martyr Cyprianus tam seueriter scribit contra eos Episcopos, qui his, qui Christum Dominum in persecutione negauerant, absolutionem continuo impertiebant, eosque ad mensam Domini admittebant, sine praecedente seria poenitentia, dicens, Deum non continuo misereri eorum, qui ipsum abnegassent, sed serio ac longo tempore veniam rogandam esse ab ipso, diem in luctu transigendum, noctem vigiliis ac fletu consumendam, &c. id neque ipse, neque alius quisquam in ecclesia Dei ita intellexit, quasi propter vere poenitentes non sint in spem gratiae ac misericordiae diuinae erigendi, sed in dubio relinquendi. etenim S. iste Martyr ipse nouit, nec non in Concilio suo decreuit, etiam eos, qui Christum publice abnegassent, non permittendos esse, ut sine absolutione ex hac vita discedant, si eam poenitentia ac confessione sui peccati petant, etiamsi nondum, quemadmodum decet, satisfecerint. Vide Epistolam, 2. lib. 1.

Verum

Verùm contra hoc scripsit D. Cyprianus, quod quidam eiusmodi abnegatores illicò ad mensam Domini admittebant, eisque gratiam & remissionem promittebant, antequam abnegationis suæ veram pœnitentiam demonstrassent, ac publicè pro ea satisfecissent. Deus, inquit, non continuò miseretur eorum, qui ipsum abnegauerunt, sed vult seriò & longo tempore rogari. Quod non aliter intellexit, quam Deum requirere seriam pœnitentiam, quæ semper seriam quoque & perseuerantem veniæ petitionem generat, & sustentat.

Sanctus Petrus supra abnegatione sua amarè fleuit, idque, quem admodum scripto proditum est, per omnem vitam suam. Non autem propterea dubitauit de gratia & misericordia Dei, sed firmam habuit in eo fiduciam, quod & hoc, & reliqua omnia peccata sua, per dilectum filium suum, Dominum nostrum Iesum Christum plenè remisisset. Nihilominus tamen quotiescunque sceditatem peccati sui inspexit & considerauit (aliter enim agnoscere non potuit, quàm quod per illud iram Dei & indignationem eius, suppliciumque æternum promerisset) continuò sequebatur fletus & planctus, veniæque petitio, vnà cum aliis omnibus exercitiis verè pœnitentiæ: quæ apud ipsum tanto magis seria & frequentia fuerunt, quanto firmiorem de clementia Dei spem fiduciamque conceperat. Ex hac enim fiducia misericordia Dei proueniebat, vt magis Deum amaret, quantò verò feruentior erat in ipso amor Dei, tantò acrior erat etiam pœnitentia, acerbiorque dolor de peccatis suis, quoties ei in mentem veniebat sceleris & abnegationis suæ. Sic vera pœnitentiæ exercitia iuxta firmam fiduciam misericordiæ diuinæ, & remissionis peccatorum benè possunt consistere: inò vbi eiusmodi fiducia non est, ibi nec fidelis pœnitentia locum habet.

Quamobrem nullus peccator, quem ad Christianam pœnitentiam cupinus perducere, in dubio de misericordia Dei relinqui debet, sed continuò de gratia ac remissione peccatorum per Christum Dominum nostrum consolandus est, certiorque reddendus, idque cum seria attestatione veræ pœnitentiæ peccatorum, & conuersionis ad Deum, quemadmodum ipse in Propheta Ioèle eam describit, nempe *vt homines ad eum se conuertant ex toto corde, gemitu & planctu, &c.*

Ex quo loco D. Cyprianus probat, quod Ecclesia merito eiusmodi serium studium agendi pœnitentiam requirat ab his, qui in grauiora peccata sunt prolapsi. Eiusmodi studium & humiliatio carnis, anxia item ac perseuerans supplicatio ad Deum, vera est peccatorum medela, qui fides in Deum, & zelus ad cunctam eius voluntatem, ac placitum viuendi, confirmatur, & perniciosi morbi, prauæque concupiscentiæ opprimuntur & mortificantur.

Eiusmodi ardentem ac seriam pœnitentiam, dignetur Deus in Ecclesia sua rursus excitare. Aduersarij verbis quidem splen-

didis super hoc negotio disputant, veteresque S. Patres magnificè citant, qui de isto Christiane pœnitentię ardore, bono animo ac pio zelo scripserunt, sicut etiam re ipsa eam exercebant, idque non aliter faciunt, ac si etiam ipsi non nihil de ea residui in suis Ecclesiis habeant. Liber verò Reformationis ipsam penitus abrogatam & antiquatam velit. Cùm tamen eam in veritate restituere tentet. Audentque aperta falsitate scribere, quod liber doceat, Sacerdotes debere, velint nolint, statim post generalem Confessionem peccatorem absoluerè, causa licet inaudita.

Cùm tamen Liber Reformationis expressè doceat, Sacerdotem diligenter debere cognoscere, vtrum confitentes veram habeant pœnitentiam peccatorum, seriùmque propositum se ipsos emendandi, ne margaritæ obiiciantur porcis. Item requirit, vt confitentes diligenter de fide, & cognitione legis diuinæ examinent & instituunt, atque ita ad veram peccatorum agnitionem perducant. Requirit etiam, vt omnia scandala prius data, tollant, & cum omnibus his, quos offenderunt, in gratiam redeant. Item si erimen aliquod manifestum sit, vt quis alienam mulierem apud se foueat, aut palam cum aliqua consuetudinem illegitimam habeat: aut manifestam cum aliquo exercent inimicitiam, vel detineat manifesto alicui res suas: Si quid huiusmodi manifesti offendiculi existat, talibus absolutionem differant, donec scandalum palàm remotum sit. Denique vt pœnitentes admoneant, quò omnes peccatorum occasiones studiosè vitent, & maxima animi contentione, contra prauas cupiditates, & incitamenta peccatorum pugnent, assiduòque opem Dei implorent.

Hac omnia in Libro Reformationis disertis verbis præscribuntur. Estne igitur hoc docere, quod Sacerdotes velint, nolint, debeant peccatorem generaliter tantum confitentem absoluerè, causa licet inaudita? Vel, vt vltèrius calumniantur, vt statim generaliter confessus se esse peccatorem, polliceatur sibi absque omni præcedente Satisfactione remissionem peccatorum? Quæ magis temeraria & procax contra Archiepiscopum ac Patrem suum calumnia dici aut excogitari potest?

Porrò quod calumniari pergentes, dicunt, Librum hac de re ita differere, ac si absolutionis potestas non in Sacerdote, sed in peccatore percipere consistat, facile vides, Christiane Lector, quoniam necessariam & Christianam Libri doctrinam peruertant. Certum enim est, neminem posse absolutionis fieri participem, nisi propria fide eam apprehendat. Alioquin nullibi dicit Liber, potestatem absoluendi non penes Sacerdotem, sed penes peccatorem esse: Sed expressè dicit, quod Sacerdos absolutionem nemini communicare debeat, nisi quos in verè fidei pœnitentia peccatorum, firmòque proposito se ipsos emendandi deprehenderit.

Vtinam

Vtinam Aduersarij, & omnes eorum sectatores semel considerarent, ad quã frustraneas, inanes, penitusque ludicras confessiones, homines absoluant, & remissionẽ peccatorũ polliceantur, in quorũ tamẽ mentibus neque pœnitentiã, neque fidem in Christo inesse certissimẽ sciũt, ac quasi manibus palpant. Quemuis enim obuium ad simplicem confessionis recitationem, continuò absoluunt, non curantes, vtrum in manifesta fornicatione, Simonia, aliisq̃ grauioribus peccatis & flagitiis hæreat, quemadmodum maior pars confessionariorum, vulgòque dictis Sacerdotibus confidentium hæret, quod, proh dolor! luce meridiana clarius est. Qualis enim obsecro pœnitentiã & satisfactio est, quam hominibus iniungunt? Aliquot Pater noster ad certum numerum recitare, Missas fundere, peregrinationes instituere, & id genus alia. A quibus verò peccatoribus exposcunt realem offendiculorum sublationem, vt liber facit? Hinc rursus vides, Christiane Lector, nihil aliud in libro Refor. hominibus istis esse molestum, quàm quod in locum ementitæ ac falsę Religionis & pietatis, veram religionem, & pietatem, introducere conatur.

Vix & efficacia veræ Pœnitentiæ in eo consistit, vt homines peccata sua, ex intimo cordis affectu agnoscant & deplorent, veniam eorum per Christum Dominum nostrum vera ac solida fide petant, & apprehendant, quæ postea in omnem peccati mortificationem & extirpationem, & absolutam vitæ emendationem erumpat.

At vbi Aduersarij talem Pœnitentiã vel docent vel vrgent? De hoc tantummodo pugnant, vt suum quilibet Parochum conueniat, eiq̃ue quicquid vnquam mali cogitauit, dixit aut fecit, enumeret, & quicquid sibi pœnitentiæ loco iniunxerit, exequatur. Id quod omnino non est illud Pœnitere, Confiteri, & satisfacere, quod Dominus & omnes antiqui Patres requirunt. His enim confiteri nihil aliud est, quàm ex animo agnoscere & fateri, quod omnibus diebus vitæ suæ, malè & contra voluntatem Dei operatus sis, & propterea tam temporale quàm æternum supplicium & condemnationem promerueris, cum serua gratiæ ac remissionis petitione, firmoque emendationis proposito. Hoc confiteri peccata in Scripturis, & apud S. Patres significat. Ad eundem modum vera satisfactio, quam S. Literæ & antiqui Patres docent, est semetipsum in iis operibus exercere, per quæ fides confirmatur, &

cupiditas peccandi mortificetur. Eiusmodi Confessionem & satisfactionem dignetur Dominus nobis restituere. Amen. Hactenus de

Confessione secreta.